

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.493 van 19 mei 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 16 maart 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 april 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE loco advocaat B. SOENEN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

*Op 8 oktober 2007 diende u op de luchthaven van Zaventem een **eerste asielaanvraag** in, waarin het Commissariaat-generaal op 6 december 2007 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam. U tekende op 24 december 2007 beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 27 februari 2008 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een bevestigende beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.*

*Op 10 juli 2008 diende u een **tweede asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U legde nieuwe elementen voor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens het interview op het CGVS (dd. 9 januari 2009) om uw asielaanvraag te staven, namelijk uw originele vluchtelingenkaart van het UNHCR uit Kosovo, een brief van het UNHCR (dd. 9 april 2008), een bekrachtigingbrief van Chief Ayamba (dd. 30 juli 2008) en een bundel met algemene informatie betreffende de SCNC. Op 20 januari 2009 bezorgde u het CGVS uw lidkaart van de SCNC via de post.*

In december 2007 werd u lid van SCNC België. U ging elke tweede zondag van de maand naar de meetings van deze organisatie. Verder maakte u ook deel uit van een internetforum van de SCNC en was u aanwezig op de 1 oktober viering in Antwerpen (dd. 1/10/2008). U ontmoette Chief Ayamba op 30 juli 2008 in Brussel. Nadat u de

bevestigende beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus kreeg van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (dd. 27 februari 2008), nam u contact op met Chief Ayamba – chairman van de SCNC – en uw moeder. Deze personen vertelden u dat u nog gezocht werd in Kameroen, omwille van de problemen die u daar kende.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat in het kader van uw **eerste asielaanvraag** door de Commissaris-generaal op 6 december 2007 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geconcludeerd dat u uw asielrelaas niet aannemelijk kon maken omdat u vage verklaringen aflegde betreffende de betrokkenheid van uzelf, uw vader en uw broer bij de SCNC.

Met betrekking tot de **nieuwe elementen** die u voorlegde om uw **tweede asielaanvraag** te staven, kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt.

Betreffende de door u voorgelegde originele vluchtelingenkaart van het UNHCR uit Kosovo (nr. 00033) kan worden opgemerkt dat u hiervan reeds een kopie toonde bij uw eerste asielaanvraag, wat u ook zelf aangaf (gehoor CGVS, p.7). Dit document werd reeds bij uw eerste asielaanvraag uitgebreid besproken en er werd aangetoond dat de geboortedatum die hierop voorkomt – i.c. 15 juni 1990 – niet vaststond. Bovendien oordeelde het Commissariaat-generaal in haar beslissing dd. 6 december 2007 dat uw erkenning als vluchteling in Kosovo door het UNHCR niet opweegt tegen de bedenkingen die werden geformuleerd bij uw verklaringen betreffende de gewelddadige dood van uw vader en broer en uw daaruit voortvloeiende boosheid en misnoegen die u aanzetten tot activiteiten – en vervolging in dit verband – binnen de 'youth wing van de SCNC Atuazire I'.

Verder legde u een brief van het UNHCR (dd. 9 april 2008) voor. Nadat u het UNHCR uitleg gaf over uw asielzaak, stuurde Gert Westerveen, Assistent Regionaal Vertegenwoordiger van het UNHCR, een brief naar uw advocaat (Meester (S.)) en deze zond de brief naar u door (gehoor CGVS, p.7). Gert Westerveen sluit de brief af met de melding dat "wij bereid zijn om mee te werken aan een terugkeer van de heer (F.) naar Kosovo, zodat UNHCR in Pristina een duurzame oplossing voor hem kan zoeken" (zie administratief dossier). Uit deze brief blijkt dat het UNHCR zelf de situatie in Kosovo veilig acht om u daarheen te laten terugkeren. Bovendien gaf het UNHCR aan dat ze een duurzame oplossing voor u in Pristina gaan zoeken. Aangezien u aan uw advocaat verklaarde dat u terug wil naar Kosovo als het UNHCR met u meegaat (gehoor CGVS, p.8 en 10) en de door u voorgelegde brief de hulp van het UNHCR inzake ondersteund, kan u naar dit land – waar u door de UNHCR als vluchteling werd erkend – terugkeren.

Verder legde u een bekrachtigingbrief van chief Ayamba – chairman van de SCNC – (dd. 30 juli 2008) voor. Chief Ayamba schreef deze brief op 30 juli 2008 in uw bijzijn. U gaf aan dat het een bevestiging is van zijn vorige brief (dd. 22 februari 2007), vermits uw verhaal nog steeds hetzelfde is (gehoor CGVS, p.3). Er kan worden opgemerkt dat deze 'vorige brief' in het kader van uw eerste asielaanvraag reeds werd beoordeeld. Het is opmerkelijk dat de 'nieuwe elementen' in voorliggende brief – met name de moord op uw vader in 2004 en de moord op uw broer (C.)- niet (als dusdanig) aan bod kwamen in de 'vorige brief' van chief Ayamba. Vermits in de motivering van de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag (dd. 6 december 2007) precies werd opgemerkt dat het merkwaardig was dat chief Ayamba niets meldde over de moord op uw vader (enkel over zijn overlijden) en evenmin sprak over de dood van uw broer, komt de vaststelling dat deze twee elementen in voorliggende brief van chief Ayamba nu wél aan bod komen gesolliciteerd voor. Dergelijke getuigschriften, die geen officieel karakter hebben, zijn trouwens op zich niet voldoende om het gebrek aan geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Overigens is het vreemd dat chief Ayamba geen melding maakt van het feit dat u reeds sinds **december 2007** lid bent van SCNC België en u bovendien aangaf vervolging te vrezan omwille van de activiteiten die u voor deze organisatie uitoefende (gehoor CGVS, p.5).

U legde een 'catalogoog van schendingen van de mensenrechten,... dd. 24 juli 2008' voor, maar deze betreft enkel de algemene situatie van de 'Southern Cameroons' en toont uw persoonlijke problemen niet aan, wat u ook bevestigde (gehoor CGVS, p.3).

*Verder legde u een lidkaart van de SCNC (afleveringsdatum 4 augustus 2008) voor. U gaf aan dat er twee soorten van lidkaarten bestaan, namelijk een blauwe en een witte (gehoor CGVS, p.5). Toen u werd gevraagd wat het verschil tussen beide kaarten was, gaf u aan dat u nooit een blauwe had en het dus ook niet wist. Toen u werd gevraagd wanneer u een blauwe lidkaart kreeg, gaf u aan dat u niet wist waarom je een blauwe lidkaart kon krijgen (gehoor CGVS, p.5). Het is eigenaardig dat u aangaf dat er twee verschillende lidkaarten bestaan, maar dat u niet weet waarom dit zo is. Verder **dacht** u dat er iets op de achterkant van uw lidkaart van SCNC stond, maar u weet het niet zeker **omdat u de lidkaart niet goed bekeek en ze pas in augustus 2008 kreeg** (gehoor CGVS, p.5). We stellen vast dat de door u neergelegde lidkaart de vlag en de kaart van 'Zuidelijk Kameroen' bevat. Indien u daadwerkelijk sinds december 2007 lid bent van SCNC België kan men veronderstellen dat u beter op de hoogte bent van zulke zaken. Bovendien dienen - om enige bewijskracht te hebben - de door u voorgelegde stukken te worden ondersteund door consistente en geloofwaardige verklaringen, wat in casu echter niet het geval is.*

Vervolgens dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw politieke activiteiten die u hier in België tegen de Kameroense regering hebt ontwikkeld.

U verklaarde dat u er zeker van was dat de Kameroense overheid op de hoogte is van de door u uitgevoerde activiteiten voor SCNC België, omdat een foto van u die naast chief Ayamba staat op het internet te zien is (gehoor CGVS, p.8). Toen u werd gevraagd op welke site deze foto te zien zou zijn, verklaarde u dat deze op uw persoonlijke site op 'hi5' staat en dat deze een meetingplaats is voor leden van de SCNC (gehoor CGVS, p.8). U legde echter geen bewijs voor van de publicatie van deze foto op het internet, noch van het feit dat de Kameroense overheid hiervan op de hoogte zou zijn, laat staan dat zij u hierom zouden vervolgen. Toen de dossierbehandelaar u vroeg wat u vreesde bij een terugkeer naar Kameroen, gaf u aan dat u misschien gearresteerd zou worden omdat u de vlag van de SCNC hees en met vijf personen vluchtte (uit Kameroen) (gehoor CGVS, p.9). U maakte echter geen melding van een vrees omwille van politieke activiteiten die u in België ontwikkelde. Bovendien is het zo dat bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland, de reële kans op vervolging en de ernst van die vervolging van cruciaal belang zijn. Hierbij moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een politieke/dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden, is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor ieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden.

Wat u betreft, zijn er elementen die ernstige twijfels doen rijzen aangaande de authenticiteit van uw politiek engagement en die wijzen op het opportunistische karakter van uw activiteiten in België. Bij de beoordeling van uw eerste asielaanvraag dd. 8 oktober 2007, nam het Commissariaat-generaal op 6 december 2007 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam en bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing op 27 februari 2008. Er waren immers bedenkingen bij uw verklaringen betreffende de gewelddadige dood van uw vader en broer en uw daaruit voortvloeiende boosheid en misnoegen die u aanzetten tot activiteiten – en vervolging in dit verband – binnen de 'youth wing van de SCNC Atuzire I', zodat uw engagement ten aanzien van de SCNC in uw land van oorsprong niet waarachtig voorkomt. Aldus kan bezwaarlijk worden gesteld dat u omwille van uw sympathie en activiteiten voor de SCNC bij een eventuele terugkeer naar Kameroen werkelijk zou worden vervolgd door de Kameroense autoriteiten of ten aanzien van deze autoriteiten een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade.

De door u neergelegde vluchtelingenkaart van het UNHCR uit Kosovo (nr. 00033), brief van het UNHCR (dd. 9 april 2008), bekrachtigingbrief van chief Ayamba – chairman van

de SCNC – (dd. 30 juli 2008), 'catalogoog van schendingen van de mensenrechten' dd. 24 juli 2008' en lidkaart van de SCNC werden reeds hierboven besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204).

3.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 33 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Hij stelt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) ten onrechte geen rekening houdt met de draagwijdte van zijn erkenning als mandaatsvluchteling in Kosovo. Deze erkenning houdt in dat hij niet naar zijn land van herkomst kan en mag worden teruggestuurd. De bestreden beslissing zou inhouden dat hij wel terug kan naar Kameroen en vormt derhalve de juridische basis voor een *refoulement*. De overheid kan aan de hand van deze beslissing rechtsgeldig beslissen om hem uit te wijzen naar Kameroen, ondanks dat hij als mandaatsvluchteling is erkend. De overweging dat verzoeker naar Kosovo kan terugkeren verhindert niet dat de beslissing toch *refoulement* inhoudt.

Wat Kosovo betreft geeft verzoeker aan dat hij reeds heeft gesteld dat hij een terugkeer naar daar zeker wil overwegen, doch dat dient te worden vastgesteld dat de Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ) niet meewerkt, ondanks dat het UNHCR heeft aangegeven te willen meewerken aan een terugkeer. Verzoeker houdt voor dat er toch niet van hem kan worden verwacht dat hij zonder medewerking van de Dienst Vreemdelingenzaken zou terugkeren naar Kosovo en dat hij tot op vandaag het initiatief van de DVZ afwacht.

Hij zou ook aan het CGVS hebben gevraagd om tussen te komen bij de DVZ, doch het CGVS heeft dit nagelaten.

Verzoeker roept tevens de schending in van artikel 27 van Richtlijn 2005/85/EG. Volgens dit artikel dient de Belgische asielinstantie, wanneer deze oordeelt dat een derde land veilig wordt beschouwd, de asielaanvraag onontvankelijk te verklaren. Verzoeker betoogt dat hij er belang bij heeft dat de Richtlijn wordt nageleefd door de Belgische overheid, die ingevolge deze Richtlijn de plicht hem te informeren, een veiligheidsstudie op te maken, de mogelijkheid te bieden dit aan te vechten,... Derhalve had verweerder volgens verzoeker moeten nagaan of Kosovo als een veilig derde land kan worden beschouwd. Dit zou op geen enkel ogenblik zijn gebeurd, doch het CGVS baseert zich louter op de brief van het UNHCR, zonder zelf enige studie te doen. Het CGVS verliest daarbij uit het oog dat verzoeker net omwille van veiligheidsredenen en een gebrekkige opvangstructuur Kosovo heeft verlaten. Het CGVS heeft zijn vluchtredenen uit Kosovo niet weerlegd. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing tegenstrijdig is aangezien de asielaanvraag niet onontvankelijk had moeten worden verklaard en de procedureregels gevolgd hadden dienen te worden indien Kosovo als een veilig derde land werd beschouwd.

“De houding van de Commissaris-generaal wordt door de verwerende partij als een vernederende behandeling in de zin van art. 3 EVRM ervaren”

Hij betoogt dat de bestreden beslissing niet rationeel te verantwoorden is en heeft de indruk dat het CGVS er alles aan doet om zijn erkenning in de weg te staan. De redenen die worden gegeven zijn niet zwaarwichtig. Zelfs al zou de brief van chief Ayamba gesolliciteerd zijn, quod non, dan neemt dit niet weg dat deze brief door hem persoonlijk werd opgesteld. Dit is niet zonder belang aangezien chief Ayamba één van de sleutelfiguren is die opkomt voor de belangen van de Engelstaligen in Kameroen. Verzoeker is van mening dat het feit dat hij niet weet wat de functie van de blauwe lidkaart is geen ernstige reden is om aan zijn lidmaatschap te twijfelen. Waar het CGVS stelt dat er geen bewijs is van de publicatie van zijn foto met chief Ayamba, is er volgens verzoeker geen bewijs dat het CGVS dit heeft onderzocht. Hij stelt dat hij het bewijs zal voorbrengen hangende het beroep.

Verzoeker citeert artikel 1 A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Hij meent dat het CGVS dient te bevestigen dat de activiteiten voor de SCNC tot vervolging kunnen leiden en ten onrechte twijfelt aan de oprechtheid van zijn activiteiten voor de SCNC in België. Zelfs in de hypothese dat hij hieraan zou deelnemen om opportunistische redenen, kan het CGVS er volgens hem niet zeker van zijn dat de overheid van Kameroen dit ook zo zal beschouwen. Verzoeker concludeert dat hij erkend dient te worden omdat hij behoort tot een politieke partij die vervolging riskeert.

3.2. Artikel 33 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 kan niet dienstig worden ingeroepen daar de Raad in het kader van een beroep dat aanhangig is krachtens artikel 39, §1 van de voormelde wet van 15 december 1980 uitsluitend uitspraak doet over de hoedanigheid van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus en dit zonder een terugleidingsmaatregel te nemen.

Behoudens de niet onderbouwde algemene bewering dat er in Kosovo veel betogingen waren en het er onveilig was haalde verzoeker geen reden van vluchtelingenrechtelijke aard aan waarom hij zich heeft onttrokken aan de bescherming en bijstand van het UNHCR in Kosovo. Uit het feitenrelaas in het verzoekschrift blijkt dat verzoeker gedurende tien maanden in Kosovo verbleef en er vertrok wanneer hij geen onderdak meer had. Bovendien kan uit zijn verklaringen worden afgeleid dat hij Kosovo verliet omwille van economische redenen. Zo gaf hij aan: *“Werd daar aan lot overgelaten. Ik moest buiten slapen. Had geen werk. Is daar hel. Is onmenselijk (...) Wil veiligheid. Ze moeten me een huis geven, niet in een school steken. Moeten me voorzieningen geven”* (administratief dossier, map tweede aanvraag, stuk 3, p.7).

De bestreden beslissing stelt terecht dat uit de bijgebrachte brief van het UNHCR blijkt dat het UNHCR zelf de situatie in Kosovo voldoende veilig acht en bereid is om mee te werken aan een terugkeer om voor hem in Kosovo een duurzame oplossing te vinden. Tevens gaf verzoeker aan dat hij met de steun van het UNHCR terug wil naar Kosovo, zodat hij op deze wijze aan zijn beweerde problemen kan ontkomen. Inzake verzoekers lezing van Richtlijn 2005/85 en zijn stelling dat de asielaanvraag onontvankelijk had dienen te worden verklaard, kan verwezen worden naar artikel 25 van voormelde Richtlijn dat de mogelijkheid biedt, doch geenszins de verplichting oplegt, om een asielverzoek in welomschreven gevallen niet-ontvankelijk te verklaren. Tevens kan worden opgemerkt dat wegens de erkenning van verzoeker door het UNHCR in Kosovo als ‘mandaatvluchteling’, Kosovo in casu overeenkomstig artikel 26, eerste lid, van Richtlijn 2005/85 kan aanzien worden als ‘eerste land van asiel’. Gelet op het schrijven 9 april 2008 van het UNHCR waarin wordt gesteld: *“Wij zijn steeds bereid mee te werken aan een terugkeer van de heer Forsuh naar Kosovo, zodat UNHCR in Pristina een duurzame oplossing voor hem kan zoeken”* (administratief dossier, map eerste asielaanvraag, stuk 0) dient aangenomen te worden dat verzoeker in Kosovo de nodige vluchtelingenrechtelijke bescherming wordt geboden.

Aangaande zijn voorgehouden problemen dient te worden opgemerkt dat tijdens verzoekers eerste asielaanvraag werd geoordeeld dat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn bewering dat zijn vader en broer, die beiden actief waren binnen de SCNC, werkelijk door gendarmes zouden zijn gedood. Tevens werd geoordeeld dat hij zijn voorgehouden betrokkenheid bij één van de ‘youth-wings’ van de SCNC en zijn vervolging ingevolge hiervan niet aannemelijk maakt en dat er een aantal bedenkingen kunnen gemaakt omtrent

zijn leeftijd. De erkenning als vluchteling in Kosovo door het UNHCR werd niet afdoende geacht om afbreuk te doen aan verzoekers vastgestelde ongeloofwaardigheid (administratief dossier, map eerste aanvraag, stuk 4). Deze beslissing werd bevestigd door arrest nr. 7939 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 27 februari 2008. Uit dit arrest blijkt tevens dat verzoeker, zelfs indien er enig geloof dient te worden gehecht aan zijn betrokkenheid bij de SCNC, niet aannemelijk maakt dat hij in de negatieve belangstelling zou staan van de Kameroense autoriteiten, te meer daar hij bij het verlaten van het land gebruik maakte van een paspoort waarop zijn naam en foto stonden.

Verzoeker legde tijdens zijn eerste asielprocedure reeds tegenstrijdige verklaringen af omtrent het jaartal waarin zijn vader werd gedood, namelijk 2003, dan wel 2004 (administratief dossier, map eerste aanvraag, stuk 7, p.3-4; stuk 11, nr.11). In het onderhavige verzoekschrift stelt hij dat zijn vader werd gedood in maart 2003 (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.2), hetgeen niet kan worden gerijmd met de tijdens de onderhavige procedure bijgebrachte brief van chief Ayamba, volgens dewelke verzoekers vader zou zijn gedood in maart 2004 (administratief dossier, map tweede aanvraag, stuk 11: documenten). Deze brief, die uitdrukkelijk werd opgesteld ter ondersteuning van verzoekers asielrelaas, vertoont, blijkens verzoekers verklaringen bij het CGVS een klaarblijkelijk gesolliciteerd karakter (ibid., stuk 3, p.3). Chief Ayamba vermeldde bovendien in de eerste brief, die gedurende verzoekers eerste asielaanvraag werd neergelegd, niets over de moord op zijn vader en broer, ondanks dat ook deze brief uitdrukkelijk werd opgesteld ter ondersteuning van verzoekers asielrelaas (administratief dossier, map eerste aanvraag, stuk 15: documenten). Dat de brief die gedurende onderhavige procedure wordt bijgebracht 'verduidelijkt' (*"as a point of clarification"*) dat verzoekers vader en broer werden gedood, terwijl in de motivering van de beslissing van het CGVS tijdens de eerste asielaanvraag net het ontbreken van deze gegevens als merkwaardig werd beschouwd, bevestigt het gesolliciteerd karakter ervan. Hoe dan ook kunnen getuigschriften van een politieke beweging slechts een bijkomend bewijs zijn van de door verzoeker aangehaalde feiten. Dergelijke getuigschriften kunnen echter op zich niet voldoende zijn om het gebrek aan geloofwaardigheid te herstellen. Ze hebben geen officieel karakter en geen bewijswaarde.

Aangaande de algemene informatie omtrent de algemene situatie van de 'Southern Cameroons', stelt de bestreden motivering terecht dat deze enkel de algemene situatie in Kameroen betreft en derhalve verzoekers persoonlijke problemen niet aantoon, hetgeen werd bevestigd door verzoeker.

Aangaande de originele kaart van 'mandaatvluchteling' van het UNHCR in Kosovo, dient te worden opgemerkt dat deze (administratief dossier, map tweede aanvraag, stuk 11: documenten), reeds in kopie werd bijgebracht tijdens de eerste asielprocedure. Waar verzoeker tijdens onderhavige procedure een brief bijbrengt van het UNHCR volgens welke de Belgische asielinstanties geen rekening hebben gehouden met zijn erkenning in Kosovo werd in het voormelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terdege gemotiveerd dat aangezien (i) verzoekers verklaringen in België afwijken van zijn verklaringen bij het UNHCR in Kosovo (ii) hij bij DVZ verklaarde dat zijn vluchtelingenkaart van het UNHCR frauduleus werd bekomen (iii) hij een niet-vervalst paspoort bijbrengt dat met deze kaart strijdige gegevens bevat voor wat betreft zijn naam en geboortedatum, zijn erkenning in Kosovo geen afbreuk doet aan de ongeloofwaardigheid van zijn relaas.

De inhoud van de bijgebrachte brief van het UNHCR is geenszins van die aard dat zij vermag afbreuk te doen aan deze vaststellingen.

Met betrekking tot verzoekers activiteiten voor de SCNC in België, stelt de bestreden beslissing met recht dat men kan veronderstellen dat verzoeker, indien hij daadwerkelijk lid zou zijn van de SCNC in België sedert december 2007, beter op de hoogte zou zijn van hetgeen er op de lidkaarten staat. Dit klemt des te meer daar verzoeker tijdens zijn eerste asielaanvraag geen melding maakte van concrete politieke activiteiten in België.

Verzoeker brengt tot op heden geen begin van bewijs bij waaruit zou kunnen blijken dat de Kameroense autoriteiten op de hoogte zijn van de door hem uitgevoerde activiteiten van SCNC België. Hij verklaarde weliswaar dat er een foto van hem en chief Ayamba te zien is op het internet, meer bepaald op zijn persoonlijke site, doch legt geen bewijs voor van de publicatie van deze foto, noch van het feit dat de Kameroense overheid hiervan op de hoogte zou zijn of hem om deze reden zou vervolgen. De bestreden beslissing stelt tevens met recht

dat verzoeker, gevraagd naar wat hij vreesde bij een terugkeer naar Kameroen, slechts verwees naar zijn asielrelaas doch geen melding maakte van een vrees omwille van in België ontwikkelde politieke activiteiten.

Tevens stelt zij terecht dat er ernstige twijfels rijzen omtrent de authenticiteit van verzoekers politieke engagement en die wijzen op het opportunistische karakter van zijn activiteiten in België, gelet op de tijdens de eerste asielaanvraag vastgestelde ongeloofwaardigheid van de feiten die de directe aanleiding zouden zijn geweest voor zijn activiteiten voor de SCNC.

Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een vrees of een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst hiervan niet op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van de activiteiten voor iedereen duidelijk is.

Verzoekers stelling dat *“de houding van de Commissaris-generaal wordt door de verwerende partij als een vernederende behandeling in de zin van art. 3 EVRM ervaren”* is niet dienstig daar, daargelaten het feit dat in onderhavig geding de CGVS de verwerende partij is, hij niet concreet uitwerkt op welke wijze artikel 3 EVRM zou geschonden zijn door de houding van de CGVS.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees koestert voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Derhalve voldoet hij niet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1. Verzoeker stelt dat hem, omwille van zijn profiel, de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

4.2. In acht genomen het sub 3.2 bepaalde, zijn er in het dossier geen elementen voorhanden die in hoofde van verzoeker wijzen op het bestaan van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat hij bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 van de voormelde wet van 15 december 1980.

